

Mister Futur

En aquest entrevista el director d'E.T. confessa el seu desinterès pel present. ¿Què és el cinema per a Steven Spielberg? El cinema és la darrera pel·lícula, *Always*, recentment estrenada a tot Europa.

El primer vespre, a penes desembarcat del vol de Nova York, se n'anava a sopar a Chez Benoit al carrer de Saint Martin per provar foie-gras ("boníssim") i fer la xerrada amb el seu amic Roman Polanski. L'endemà al matí, visita el Louvre i el Musée d'Orsay. D'allí, als Champs Elysées per fer una passejada mentre compra alguna cosa ("Un suèter i una bufanda per a ma mare"). I després, ¿a on? Sí, és clar, al cim de la torre Eiffel, on, com de costum, bufava un vent fort. "Per això tinc ara aquest mal de gola", es lamenta. Sentint-lo parlar així i mirant-lo assegut a l'índia en el sofà de la seua suite de l'Hotel Ritz s'entén perquè a Hollywood l'anomenen el "xiquet gran": no és sols a causa d'*Indiana Jones*, *E.T.* i tots els altres *film-jogueta-cles* produïts per la seua fantasia.

Steven Spielberg, de la classe del 1947, és també un home de dos mil milions de dòlars, l'últim rei Mides capaç de convertir el cel.luloide en or. I a París ha vingut per negocis, no per turisme. Ha de preparar el llançament a Europa d'*Always*, el seu últim film. Ací baix, en la plaça Vendôme, els seus secretaris han posat en fila els periodistes que volen entrevistar-lo: un per país i trenta minuts per cap. ¿N'hi haurà prou?

—Si li pregunte qui és vostè és capaç de contestar-me "el passat" com ja ha fet altres vegades, i per passat entenia la seua infància feliç entre el pare i la mare; ¿no se li acut avui una re s-

posta menys banal?

—Oh sí, li contestaré que sóc la meua última pel·lícula. L'any 82, era *E.T.*, enguany sóc allò que és *Always*. No he viscut mai en el passat com diuen certs crítics. Ni tan sols en el futur...

—Del futur ha dit que és el menut transistor que li va trencar a son pare per a endrapar-lo i tenir així "un tros de futur seu". ¿És això el futur per a vostè? ¿La informàtica?

—No, no. Vaig destrossar aquell transistor com a protesta, per dir-li a mon pare que no em descuidara, que no passara tant de temps fora de casa preocupant-se dels seus computadors. Només era el gest d'un xiquet que se sentia abandonat.

—Però és un fet que totes les seues pel·lícules ocorre n entre el passat i el futur. ¿La paraula present no significa res per a vostè?

—El present no existeix, no crec en el present. En les pel·lícules i en la vida pense en el futur: la millor manera de pujar bé el meu fill i la pel·lícula que farà l'any que ve. El passat serveix per a donar-me confiança i seny, el futur em preocupa.

—¿I així ha trobat la fórmula màgica per a les seues pel·lícules?

—Però, ¿quina fórmula? Jo no faig una pel·lícula en funció del seu èxit, no pense mai si li agradarà al públic o no. Jo mateix em sorprenc i tot quan una pel·lícula té més èxit que una altra.

—És curiós, vostè s'ha fet ultraric, però la moral d'*Indiana Jones* és que l'important és buscar no posseir.

—És veritat.

—*¿No hi veu una petita contradicció?*

—N'hi hauria si jo, una vegada trobat el tresor, m'aturara per gastar-me'l. Al contrari, quan el trobe, el pose al banc i me'n vaig a la recerca d'un altre, continue treballant.

—*I segons vostè, ¿per què la sèrie d'Indiana Jones ha tingut un èxit increïble mentre les altres pel·lícules seues, diguem-ne, un poc més pensades com L'Imperi del sol no han funcionat tan bé? ¿No deu ser que només té èxit en les primeres pel·lícules?*

—És evident que Indiana Jones funciona millor. És com una pel·lícula llarga de dibuixos animats. Fa somiar el públic perquè correspon a la fantasia de la gent. Tots, petits i grans, voldrien ser com el meu heroi. I, a més, un heroi per força té més èxit que un pobre xiquet desespe-

rat que busca els seus pares en una Xina trasbalsada per la segona guerra mundial.

—*¿No ha pensat mai de fer un cinema més realista?*

—Clar que sí i si no ho fet en els últims deu anys és simplement perquè no m'interessava. Preferesc donar a la gent unes històries capaces de fer millor la seua vida, històries d'evasió, d'alliberament, però ara estic pensant en un pel·lícula molt realista, ecològica, sobre la selva amazònica i amb Robert Redford. Mostrarem a tots que fins i tot allò que s'esdevé lluny de nosaltres pot influir profundament en la nostra vida.

—*¿Spielberg s'ha analitzat alguna vegada?*

—Sí, fa tres anys, al llarg d'uns mesos, però m'avorria, entenia que no m'ensenyava res de nou de mi mateix. ¿Per què m'ho pregunta?

—*Perquè vostè una vegada va dir: "Ningú en el món no ha tingut una mare com la meua. Per a mi ha estat com el motor d'un coet" i, a més, perquè pense en una escena de l'últim Indiana Jones en què papà Connery li diu al fill que la seua xicoteta és una espia nazi. "¿I tu com ho saps?", pregunta Indiana junior. "Perquè parla quan dorm", contesta el pare amb aire burleta.*

—*¿I llavors? Ma mare ha estat una persona importantíssima en la meua vida. Fa un metre cinquanta-dos i fa molta gràcia, corre pertot arreu, duu la gerència d'un restaurant de Beverly Hills i té més energia de la que jo he tingut en tota ma vida. Ma mare m'inspira, m'inspira...*

—*Ara podem parlar d'Always. Es un remake d'una coneguda pel·lícula de Victor Fleming de 1944. En l'original es tractava de la guerra contra els japonesos, en Always es tracta de la lluita contra el foc que destrou els boscos. L'heroi, Pete (Richard Dreyfus) és*

un valent pilot d'un avió cisterna que arrisca la seua vida en cada missió. I ningú ho sap millor que la seua amada Dorinda (Holly Hunter)... Des del començament plorem tots. No ploràven tant des dels temps de Love Story...

—Sí, aquesta és la meua tercera *Love Story*. *E.T.* era la història d'amor entre un xiquet i un extraterrestre; *The purple color*, entre dues germanes; aquesta vegada he decidit fer una història d'amor entre un home i una dona.

—¿Segur? Vegem: Pete estima Dorinda i el seu amor és total, absolut, Always, per sempre, fins i tot més enllà de la mort. I Pete mor. Però ¿per què? Perquè no vacil·la a acomplir la més perillosa acrobàcia per salvar Al (John Goodman), el seu amic de l'ànima. Es podria concloure que entre l'amor per Dorinda que li demana que es quede, i l'amistat amb Al, Pete tria la segona...

—Sí, potser té raó. Més que una pel·lícula d'amor com diuen tots, és una pel·lícula sobre l'amistat.

—Entre dos homes...

—També entre Pete i Dorinda. El seu amor és tan gran perquè en realitat són amics. I jo ho pense així: l'amor només pot nàixer de l'amistat. Sospite de l'amor cec. Les passions no duren. Pete, Dorinda i Al formen un triangle d'amistat.

—Avancem. Passat un temps després de morir, Pete es desperta en un lloc que podria ser el paradís, al seu costat una dona vestida de blanc li somriu. ¿Qui es Hap? ¿La mare?

—Sí, sí, molta gent als Estats Units ha pensat que era Déu i, en canvi, és la mare, la mare naturalesa. En el guió original Hap era un home, però jo he pensat sempre que si m'haguera de despertar en el paradís preferiria trobar-

me amb una dona.

—Hap (Audrey Hepburn) fa tornar Pete a la Terra: serà l'esperit-guia d'un jove pilot. A Pete li toca Ted (Brad Johnson), tot un homenàs. Ara, també Ted s'ha enamorat de Dorinda i Pete es torna boig de gelosia. Te'nim novament el triangle. I més fort que l'anterior si és veritat que Ted acaba confonent-se amb Pete, per qui, de fet, ha estat penetrat...

—Penetració és, però, una paraula molt forta.

—Entenent-la en sentit espiritual...

—Ja entenc, sense connotació d'homosexualitat entre Pete i Ted. Tanmateix no ha estat Pete qui ha triat Ted, ha estat Hap que li l'ha imposat.

—Precisament.

—... i Ted esdevé el substitut de Pete, fins al punt que Dorinda veu en ell Pete i quan el besa també besa Pete perquè encara està lligada a ell.

—Però per sort mamà Hap crida a l'ordre Pete: "Ets mort, i el teu deure és alliberar Dorinda del teu amor". Pete obeitrà, però ¿en quines circumstàncies?

—Això és veritat, però ¿què vol dir? Fins i tot en la meua vida privada jo he comprovat que les dones que més m'atrauen són les que saben competir amb l'home, les que sorgeixen pel costat que més agrada al xovinisme masculí, d'aquell vestit blanc de seda que el mateix Pete li havia regalat al començament de la pel·lícula. Dorinda només és una dona moderna i emancipada d'aquests anys noranta.

—Es Pete qui ajuda Dorinda en la missió impossible, i és Pete qui la salva i qui, alhora, l'allibera dient-li el que no ha estat mai capaç de dir-li en vida: "T'estime, Dorinda".

—De fet, abans no podia dir-ho. No és fàcil per a un home dir "t'estime" a una do-

na. És com una confessió de vulnerabilitat. Si pense en els homes americans, puc assegurar-li que Pete no representa cap excepció.

—Però ¿què queda d'aquest gran film d'amor? L'amor, vull dir l'amor entre home i dona, es presenta si no com a negociació, com una cosa que no pot ser viscuda.

—No, no, en absolut; hi ha l'amor vertader a la pel·lícula, l'amor que sobreviu fins i tot la mort: Pete i Dorinda s'estimaran per sempre. Si no han aconseguit de viure'l, què més vol, cadascú té una idea diferent sobre l'amor. I jo pense que l'amor és perillós, és una espècie de presó, et fa cec perquè tendeix a cancel·lar tot el que hi ha al teu voltant.

—Arribem al gran final d'Always. L'avió de Pete i Dorinda se salva planant sobre un llac i s'endinsa —ho conte bé— dins l'aigua, és a dir, en un element que sabem ben bé què simbolitza. La veritat és que Dorinda no té moltes ganes de tornar a la superfície, però en aquell moment Pete l'agafa de la mà i, zim-zam, tots dos són projectats a la superfície. Com un coet projectat per un poderós motor...

—Ha, ha, aquesta és bona.

—Parlem de la cançó que acompanya la pel·lícula. Déu meu, Spielberg, entre tants incendis, flames i fums, ¿calia posar Smoke gets in your eyes? ¿Ho troba enginyós?

—¿Per què no? Ho he fet com una ironia, em semblava un acudit afectiu posar aquesta cançó mentre el fum t'entra pels ulls, i, a més, és una de les cançons que prefereisc.

—Sí, de manera que no hi ha cap possibilitat de defugir la llàgrima. Si no ho creieu, proveu-ho.

Gabriele Invernizzi / L'Espresso.

Trad.: Vicent Hernández Esteve.